

sidste Maaneder, og ca. 3 Ø. under den øjeblikkelige faktiske Kurs, har vi allerede derved truffet en Forsigtighedsforanstaltning, som ikke letter Sagen for Spekulationen, forudsat at det er Spekulationens Ønske at drive Kronen op i Pari, hvad jeg aldeles ikke tror af de Grunde, jeg har udviklet i min første Tale og ikke skal gentage her, fordi, for kort at rekapitulere det, Spekulationen er slaaet ind i en Retning, som er betegnet ved de naturlige Forholds Udvikling, tilkendegivet ved et saadant Forhold som Lockouten o. s. v. Nu er denne Bevægelsesretning afbrudt, nu gaar det i en anden Bevægelsesretning. Nu er der meget snarere Tale om, at Spekulationen trækker sig tilbage, saaledes som vi allerede har set, at den i Norge er i Færd med det.

Men altsaa, her i Landet har det allerede stillet sig mindre gunstigt for Spekulationen, og navnlig stiller det sig mindre gunstigt for den paa Grund af Ventilen i Lovforslaget; thi det maa ikke betragtes som noget, der ligger ganske udenfor Mulighedernes Grænser, at den kan blive anvendt. Skulde der vise sig en særlig faretruende Tilbøjelighed hos Spekulationen til at ville udbytte os økonomisk, nuvel, saa anvender vi Ventilen. Den kan anvendes paa een Dag. Den højtærede Statsminister kan gaa til Valutaudvalget, Medlemmerne kan konferere med deres Parti, og en Lov kan være vedtaget inden Aften.

Den højtærede Statsminister kom med en Bemærkning om, at Venstre — Venstrepressen, tror jeg, det var, jeg tror ikke, det var Venstres Talere, han bebrejdede det — havde givet Ministeriet Skylden for Arbejdsløsheden, og det vilde han bestemt fralægge sig. Den højtærede Statsminister behøver ikke at være bange for, at jeg skal give ham og hans Kolleger Skylden for Arbejdsløsheden. Jeg har døjet tilstrækkeligt i saa Henseende i de fire Aar, da jeg stod paa den højtærede Statsministers Plads. For hvis Rugbrødsprisen steg, eller Arbejdsløsheden steg, eller noget i det hele taget gik skævt her i Landet, havde man et Ord, der var saa godt som ti: „Det er Neergaards Skyld“. Jeg vil ikke ripostere, og sige: Det er den højtærede Statsministers og hans Kollegers Skyld, naar noget saadant hænder. Jeg vil tillade mig at kritisere de efter mit Skøn forfejlede politiske Handlinger, hvormed det højtærede Ministerium til Tider forværrer Krisen; men jeg erkender selvfølgelig, at den Art Kriser, den Arbejdsløshed, der er kommet, er Forhold, som

ikke ligger i det højtærede Ministeriums Haand.

Saa mente den højtærede Minister, at dette at pege paa Guldpariteten vilde være at give Spekulanterne en Anvisning. Det kan jeg slet ikke indrømme. Hvis man kunde ræsonnere paa denne Maade, saa har Spekulanterne haft denne Anvisning alle Dage. Det er jo først nu, der er opstaaet „De sidste Dages hellige“, kan jeg næsten kalde det, som har hævdet en anden Anskuelse. Det har vi ikke kendt før. Før har man fra alle Sider hævdet, at Guldpariteten var Maalet. Saa hvis man vil mene, at dette skulde være noget særlig æggende for Spekulanterne, nuvel, saa har de altid haft det, og det bliver ikke anderledes. At det skulde gøre en væsentlig Forskel, at Rigsdagens Partier nu staar ved deres saa mange Gange tidligere givne Ord i saa Henseende og giver det Udtryk paa den ene eller den anden Maade i Lovsform, er jeg ude af Stand til at se.

Naar jeg sætter Pris paa, at der kommer et Udtryk ind i Loven, eller at vi paa anden Maade sikrer os, at vi virkelig staar fast paa det, som vi altid har været enige om, at Kronen skal bringes op til Guldpariteten, saa nægter jeg ikke — skønt det maaske ikke er saa behageligt for den højtærede Minister —, at dette Ønske er blevet meget stærkere hos mig, efter at jeg har set den ganske overordentlige Svaghed, som den højtærede Regering udviser overfor sit Støtteparti. Jeg skal ellers ikke her komme ind paa politiske Betragtninger, men denne Svaghed har været saa stor og har ogsaa manifesteret sig ved denne Lejlighed, at jeg ikke føler mig alt for tryk paa, at der er saa megen Styrke i de ganske vist gentagne Ytringer fra den højtærede Statsministers Side om at fastholde Guldpariteten, at det ikke kunde trænge til en Støttstav.

Jeg skal saa slutte med nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Rode. Det vilde være en uløselig Opgave selv for det ærede Medlem Hr. Rode — for hvad Dialektikken angaar, er det ærede Medlem jo meget højt oppe i Rangforordningen — at bevise, at han og hans Parti ikke har foretaget en Vending bort fra Guldpariteten i Sammenligning med deres tidligere Holdning. Jeg skal i saa Henseende citere en Udtalelse af det ærede Medlem under en Forhandling den 24. November 1923 om Egaliseringsfonden. Forholdet var det, at Egaliseringsfonden var fremkommet som Følge af en Henstilling fra den af Nationalbanken sammenkaldte Valutakonference, og det, som det ærede Medlem her i denne Udta-